

CORRESPONDENȚĂ INEDITĂ
A EPISCOPULUI IOAN SUCIU
CU MARIA COSTIN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
**Correspondență inedită a episcopului Ioan Suci
cu Maria Costin**

Editura _____ 2015

ISBN

Din tezaurul spiritual al episcopilor martiri

**Corespondență inedită
a episcopului
Ioan Suciu
cu
Maria Costin**

_____, 2015

Coperta: Jr. Marius V. Pop
Redactor: Pr. Vasile-Romul Pop

PREFAȚA REDACTORULUI

După ce am avut în mână caietul cu cele 11 scrisori ale Mariei Costin, pe care ea le-a transcris și expediat Episcopului Ioan Suci, și cele 18 plicuri cu scrisorile Preasfințitului către Maria Costin, timp de peste un an de zile am umblat, fără rezultate, pe la mai mulți bătrâni clujeni, încercând să aflu cine a fost această Doamnă din cartierul Mănăștur sau dacă mai trăiește cineva din familia ei.

Până într-o bună zi din luna mai 2007 când, în timp ce lucram la documentarea pentru cartea „Luminile Bixadului”, părintele ieromonah OSBM Ermil Alexandru Jurja mi-a dat să copieez dintr-un caiet cu filele îngălbenite de vreme: „*Însemnările părintelui Marina, de la întâlnirile periodice, clandestine, cu părinții și frații călugări*”.¹ În aceste însemnări, făcute în urma vizitațiilor canonice, clandestine, la părinți și frați călugări bazilieni, risipiți prin țară de vitregia vremurilor comuniste, părintele Gheorghe Marina, fostul stareț al Mănăstirii Bixad² scrie și următoarea notă:

¹ Păstrate în arhiva P.Ermil Alexandru Jurja OSBM

² Vezi vol. Romul Pop, *Luminile Bixadului*, ed. Scriptorium Baia-Mare 2009, cap. I p.100: Însemnările ar reclama un studiu separat, aprofundat, în ele fiind consemnate, chiar dacă lapidar, probleme importante ale clandestinității, comportarea unor călugări, autoritatea cu care egumenul Gheorghe Marina cenzura viața acestora, implicarea în aplicarea conciliului Vatican II, relațiile dintre episcopi clandestini și sora Ionela sau Estera, atitudinea față de ortodocși

„13.I.1980Ce aparține pentru ridicarea la altare a mucenicilor noștri...

I. Scrisoare de a lui Suciu Ioan adresată la Maria Costin moartă în 10.I.1980 născută 1909) – s-a îmbolnăvit la 12 ani de paralizie, a zăcut 58 ani.

II. Preasf. Rusu Alexandru mi-a povestit, când între timp a fost liber, că în închisoarea de la Sighet a slăbit mult Preasfințitul Ioan Suciu și cerea câte ceva - dar totdeauna adăuga cuvântul : „dacă se poate”, repeta de mai multe ori: „dacă se poate...”

Astfel am primit informația dorită. Veridică și precisă, deoarece egumenul Gheorghe Marina a scris nota de mai sus a treia zi după moartea Mariei Costin, adică în ziua înmormântării, la care, probabil, că și participase, din însemnările lui deducându-se că în zilele acelea îi vizitase pe câțiva bazilieni și terțiarî din Cluj și Turda.

Precizarea lapidară a părintelui Marina concordă și cu datele din scrisorile Mariei Costin referitoare la boala ei.

(„să-i iubiți, dar cu ei să nu vă amestecați”) etc. Aici redăm doar lista cu numele celor vizitați, înscrise pe ultima pagină a caietului: ”Prunduș Silvestru, Micu Ioachim, Sabău Iustin, Gavril Arieșan, Petean Ioan, Sebastian Făgăraș, Sabin Dăncuș, Ireneu Sălcudean, Biriș Andrei, Partenie Rucan, Iosif Miclea, Damian Gaspar, Timoteiu, Petru, Efrem, Dionisie, Vincențiu, Ficica Ciprian, Arieșan Iacob, Arieșan...., Vartolomeu, Păr Gavril Sălăjan, Irinarh Bondrea Ilie, Pavel Petruța, Marina Gavril, Iosif Bobb, Gherasim Juca, Iosif Cut, Dionisie Lelea, Goliat, (ilizibil) Man”.

Reproducerea scrisorilor o prefațăm cu câteva date biografice ale celor doi epistolari, Ioan Suciu și Maria Costin:

Biografia Preasfințitului **IOAN SUCIU** o începem cu anul apoteotic din viața lui – 1948, când sub ochii zbirilor comuniști care terorizau satele transilvane, episcopul din Blaj, ca Administrator Apostolic al Arhidiecezei de Alba Iulia și Făgăraș, vizitează peste 600 de parohii, luminând, mângâind și îmbărbătând, acțiune încheiată printr-un adevărat triumf³. În ziua de 28 octombrie 1948 ajunge în vizită canonică la parohia Ileni, apoi binecuvântează biserica din Berivoii Mici. Noaptea, în casa preotului Radeș, năvălesc securiștii și încep devastarea locuinței. Doi dintre ei intră în camera unde se odihnește Preasfințitul, îl smulg din pat, îl leagă la ochi și-l aruncă în mașina ce așteaptă în stradă. Urmează, ca ceilalți episcopi, calvarul la Dragoslavele, Căldărușani, Sighet. Bolnav de stomac, fără îngrijire medicală, cade la pat în totală neputință. În seara de 26 iunie 1953 cei ce făceau de gardă pe lângă muribund se rugau în șoaptă, să nu-i audă gardianul. Deodată îl aud pe episcop că începe a recita, cu glas înalt și răspicat "Tatăl nostru....." apoi "Născătoarea...", apoi episcopul Iuliu Hossu i-a dat dezlegarea sacramentală, apoi preotul Coriolan

³ Apud Silvestru Aug.Prunduș – Clemente Plaiianu, *Cei 12 Episcopi Martiri ai Bisericii Române Unite cu Roma*, Casa de Editură Viața Creștină, Cluj-Napoca 1998 p.82-93

Tămâian, care-i lua pulsul, i-a dus mâinile pe piept, la inimă, pentru că aceasta nu mai bătea. Era puțin trecut de miezul nopții de 27 iunie 1953. Mormântul din cimitirul săracilor de pe malul Izei a fost nivelat pentru a nu i se cunoaște locul.... Numai că acela cu adevărat a fost "om trimis de la Dumnezeu și numele lui era Ioan".

Cu ocazia doctoratului în teologie, în anul 1931, celebrul savant dominican Garigou Lagrange l-a felicitat și i-a pus pe deget inelul Universității din Roma, lucru foarte rar și semn de apreciere deosebită.

Numit preot profesor în Blaj, la un liceu, apoi la Academia Teologică, a început apostolatul tinerimii române, ca nimeni altul. Din această văpaie de iubire suprafirească s-au născut lucrările sale: Eroism, Mama, Rănile Domnului, Viața nouă, Fecioara de la Fatima, Micul Catehism și celelalte, prin care căuta să atragă sufletele spre virtute.

Cel supranumit "Episcopul Tineretului", ca auxiliar de Oradea, apoi Administrator Apostolic de Blaj, în scurtă vreme a devenit unul din marii educatori pe care i-a avut Biserica. Faima lui a făcut ocolul țării. Era chemat peste tot. Predicile, conferințele, exercițiile spirituale, chiar și cursurile, erau audiate de mari mulțimi, care umpleau până la refuz sălile unde erau organizate. Veneau oameni din toate straturile sociale și de toate credințele.

Dar prea a combătut păcatul, și răul din lume, și ciuma comunistă, ai cărei zbiri l-au ucis cu

bestialitate prin înfometare în temnița din Sighet. Dar nu l-au învins, pentru că el n-a murit, doar s-a mutat la Cerul după care a jinduit și pentru care s-a pregătit în toți cei 46 ani în care și-a purtat firavul trup printre muritorii de pe pământ. Cu dăruire, suferință și iubire. Cu eroism!⁴

⁴ *Biografia Episcopului IOAN SUCIU redactată de Tribunalul care se ocupă de canonizarea Servilor lui Dumnezeu Episcopi Valeriu Traian Frențiu, Iuliu Hossu, Alexandru Rusu, Ioan Bălan, Ioan Suciu, Vasile Aftenie și Tit Liviu Chinezu.*

Ioan Suciu s-a născut la Blaj, la 4 decembrie 1907 într-o familie de preoți.

Prieten bun cu Tit Liviu Chinezu, au studiat amândoi Teologia la Roma, la Colegiul Grec „Sf. Atanasie”. A fost promovat doctor în Teologie, iar după șase ani de studii la Institutul „Angelicum”, la 29 noiembrie 1931, a fost hirotonit preot. A revenit apoi la Blaj, unde a fost profesor la Academia de Teologie. S-a afirmat ca unul dintre cei mai mari oratori ai Bisericii și ca un prieten de suflet al tinerilor. La 6 mai 1940 a fost numit Episcop Auxiliar de Oradea (titular de Moglena-Slatina Bulgaria), auxiliar Episcopului Valeriu Traian Frențiu. Consacrarea a avut loc la 22 iulie 1940. Din 29 august 1941 a fost auxiliar tot de Oradea, dar acum al Episcopului Iuliu Hossu. Episcopul Valeriu Traian Frențiu a revenit la Oradea în 1947, Episcopul Ioan Suciu fiind numit atunci Administrator Apostolic al Arhidiecezei de Alba-Iulia și Făgăraș.

La 28 octombrie 1948 a fost arestat și dus la Dragoslavele, apoi la Mănăstirea Căldărușani. În mai 1950 a fost dus la Ministerul de Interne. În octombrie același an a fost dus la Penitenciarul din Sighetul Marmăției. Acolo, datorită

Despre **MARIA COSTIN** știm doar că s-a născut în anul 1909, că locuia cu părinții ei în Cluj, vechea str.Mănăștur nr.51, și că avea încă două surori, din care una locuia în Dej. La vârsta de 12 ani, în urma unei boli grave a rămas paralizată, ținută la pat timp de 58 ani. Datorită sprijinului moral al Episcopului Ioan Suci, Maria Costin a renunțat la gândul sinuciderii și a purtat creștinește crucea suferințelor. Din 1943, când a aflat despre drama ei, Episcopul a vizitat-o sau i-a scris, până în octombrie 1948, apoi a ajutat-o cu ruga înălțată din celula temniței din Sighetul Marmației, până în 27 iunie 1953, iar după aceea din ceata cerească a martirilor; unde spera că se va muta și Maria Costin, care a mai rămas printre contemporani ca pildă de asumare a suferințelor până în 13 ianuarie 1980.

SCRISORILE, pe care le-am transcris ad-literam, nu le prefațăm cu opinii sau interpretări. Lăsăm cititorii să beneficieze din plin de bucuria de a pătrunde singuri, prin lectura epistolelor, în universul mirific, luminos, aureolat de sfințenie și

regimului de izolare, bolii de stomac, frigului și foamei, la 27 iunie 1953 s-a stins din viață în celula 44, dezlegat de Episcopul Iuliu Hossu.

A fost îngropat în Cimitirul Săracilor, necunoscându-se locul exact nici azi. Nu a fost judecat și nu a avut condamnare.

eroism al acestor două suflete, care au trăit iubirea lui Iisus Cristos, până dincolo de Golgota acestei lumi, înălțându-se la azurul în care Heruvimii și Serafimii neîncetat înconjoară tronul slavei Sfintei Treimi cântând împreună cu toți sfinții *Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Savaot. Plin este cerul și pământul de mărirea Lui. Osana, Osana, Osana întru cei de sus!*

Prezentarea cronologică și alternativă a scrisorilor care s-au păstrat, oferă cititorului posibilitatea de a urmări și evoluția acestei sfinte relații sufletești dintre un Episcop devenit martir și o creștină grav bolnavă.

Mănăstirea Prislop,
august 2015

Preot Vasile-Romul Pop

Cluj 22.VII.1943

Preasfințite Părinte,

Ați avut bunătatea de-a mă deslega de obligația de-a Vă răspunde la frumoasele -Vă scrisori; dar nu mă deslegă de aceasta sufletul meu, care simțeste că a găsit în Preasfinția Voastră un bun și minunat părinte sufletesc.

Scrisul Preasfinției Voastre dă rod în sufletul meu, simțesc că mi se întărește, și simțesc cu mult mai aproape pe Dumnezeu de când mă cercetați mai deunăzi în persoană iar acum cu scrisul.

Nu Vă pot și nu vreau să Vă uit în slabele mele rugăciuni, și mi-o socotesc aceasta ca o sfântă datorință, cu atât mai mult că stă în fața lor căldura rugăciunilor Preasfinției Voastre.

Pentru mine foarte fericitor schimb. Când citesc șirele Preasfinției Voastre Vă mărturisesc sincer sunt copleșită de mângâieri sufletești care rodesc și lacrimi.

De Crăciun doresc din inimă Preasfințite și mă rog lui Dumnezeu să Vă dea tot darul său ca să puteți mângâia și întări pe mulți și pe mine încă căci simțesc că am lipsă de mult, mult sprijin și ajutor.

Sărut Dreapta.

Maria Costin

Oradea, 14.X.943⁵

Stimată Domnișoară și Copila mea în Isus,

De când V'am cercetat la Cluj în căscioara preschimbată în Golgotă, m'am rugat în fiecare zi pentru D-ta. Am alergat departe să duc Cuvântul Domnului, aducător de pace și lumină, și am dus din suferințele D-tale ca să mă asiste în caznă.

Porți o comoară imensă pe care numai veșnicia V'o poate dezveli deplin! Nu are nici un rost să spun basme, să mințim pe cei ce sufăr, dintre care sunt și eu, ca să ne înșelăm. Ar fi o nebunie să-mi prelungesc viața de jertfă, de mortificație, de nesomn și neodihnă, mereu cu boală, dacă viața nu ar duce nici unde. Nu mi-aș împinge pașii desculți pe cărări cu spini și pietre dacă nu duc nici unde. Dacă ulițele vieții nu ar duce nici unde, eu aș fi cel dintâi predicator care ar proslăvi sinuciderea în această grosolană lume păcătoasă, mizeră și infectă,

⁵ În plic expediat din Oradea (timbrat de poșta maghiară cu 30 forinți – Nagyvárad 43.X.14) către „Domnișoara Maria Costin Kolozsvár, Manastor nr.51”

unde purtăm un trup luat la țintă de toate suferințele.

Dar drumul duce undeva – adevăr spun, nu Vă înșel cum nu vreau să mă înșel nici pe mine însumi – și drumul vieții duce la Dumnezeuul fericirii. Trupul este un înveliș care ne dă prilej să întărim și purificăm sufletul. Trupul rămâne pe drum, el, la înviere, mai târziu, va veni cu noi.

Vin în numele Bunului Dumnezeu să Vă spun că vrea suferințele D-Voastre plată generoasă pentru o lume care se înneacă în plăceri. Coloanele care proptesc lumea sunteți voi cei grav bolnavi.

Până la proxima mea scrisoare zi aceste rugăciuni: "Dumnezeule Mare, fă-mă să cred și să rabd cu iubire" – „Părinte Doamne, să treacă paharul acesta, dar nu cum eu vreau ci cum Tu vrei” - „Isuse, alătură suferințele mele suferințelor Tale spre mântuirea mea și a lumii”.

Curaj și încredere
Arhierească binecuvântare. +Episcop Ioan Suciu

Oradea, 24.X.943⁶

Domnișoară,

Dacă aș fi la Cluj aș merge să mă întrețin cu sufletul D-voastre și fiind că nu-s, mă întrețin scriindu-Vă. Nici o scrisoare de-a mea nu trebuie să Vă facă să credeți că Vă obligă să răspundeți. Numai atunci Vă rog să-mi scrieți când aveți vreo lipsă sufletească, vreo întrebare sau lămurire de spus sau cerut, cu un cuvânt numai când și dacă socotiți că este spre binele D-Voastre.

Ceea ce Vă mistuie e conștiința că nu aveți nici un rost în neputința și suferința în care zăceți de 20 ani. Sigur că în acest chip se pune întrebarea: La ce bun?

Mai întâi de toate, fără multă privire și judecată vedem că toate sunt orânduite în natură, toate se înlănțuie, toate au o țintă, au un rost. O înțelepciune superioară este de față în toată lumea necuvântătoare. Ce desăvârșită mașinărie și trupul nostru cu organele lui! Se poate oare ca acea Înțelepciune Superioară

⁶ În plic expediat din Oradea (timbrat de poșta maghiară cu 30 forinți – Nagyvárad 43.X.25) către „Domnișoara Maria Costin Kolozsvár, Manastor nr.51”

care conduce toate spre o țintă, să-mi lase ființa mea fără rost? Când și frunzele care cad au un rost: să împrăspăteze arborele și să îngrășe solul din care au crescut; și boarea ce suflă are rost: alungă miasmele, răspândește polenul, răcorește etc; până și roua dimineții vine cu o menire precisă. Oare eu cu suferința mea să fiu mai puțin decât acestea, să am dreptul să invidiez frunza veștedă și să zic bobului de rouă: „ferice de tine”? Nimic mai absurd. E ca și când am zice: un fir de praf poate avea rost, dar soarele nu; o unghie poate avea rost, chiar și părul, dar capul, mintea și inima nu. Nimicurile pot avea un rost, dar eu, preotul, regele, cununa și domnul lor nu. Aceasta nu e cu putință.

De aceea îți spun: nimic nu-i fără rost.

Dar ce rost poate să aibă o pătimitoare ca D-ta? – Cine zace „lucrează”. Isus pe cruce a „lucrat” mai mult pentru omenire decât Isus în atelierul lemnăriei din Nazaret, sau decât Isus făcând minuni și predicând. Prin patimi ne-a mântuit, nu prin altceva.

Când Isus veni pe pământ nu a lăcomit la argintul și diamantul nostru, nu a dorit confortul și viața tihnită, nici plăcerile cuviincioase, ci a luat trup pătimitor și a ales durerea drept braț preaputernic al mântuirii. Prin neputință și

umilire a biruit pe diavolul care se ține maistru și se crede puternic.

Suferința este scula mântuirii, adică a dezrobirii noastre de păcat, a ispășirii și a purificării noastre. Așa cum războiul este pentru țesut, acul pentru cusut, durerea este instrumentul pentru mântuire, acelaia care vrea s'o folosească cum trebuie. Un ac în mâna unei fete istețe și harnice face mai mult decât cele zeci de mii de ace din magazii, care stau iac' așa, inerte. Și noi să folosim durerea cum a folosit-o Isus.

Pentru ce a ales Dumnezeu durerea ca unealtă pentru mântuire? Pentru că păcatul, pricină a pierzaniei și osândirii noastre, este plăcere nepermisă, este abuz de voință și de creaturi și contrarul cu care se pedepsește, ispășește și curățește este durerea: durerea inimii și a trupului.

Iată pentru ce eu cred că ești o aleasă între alese, o adevărată Regină bogată, la patul de suferință a căreia eu vin, Episcop al lui Isus, ca un cerșetor, să primesc din bogățiile vrednicilor suferințelor bine primite.

Știi bine ce este sufletul D-tale fără Isus: sete de moarte. Așa e lumea fără suferința noastră alături de suferințele Lui.

Ai deci un rost enorm, mare și frumos.

Crede și iubește. Domnul te vrea!
Arhierească binecuvântare +Ioan Suciu.

4

Oradea, 30.XII.943⁷

Preabună Domnișoară Maria,

Acum, când se apleacă seara anului 1943 ca să înnopteze deabinelea și mijesc zorii lui 1944, gândul meu, înaripat cu rugăciunea făcută în capelă, acum câteva minute, îmi zboară spre ascunsa făptură aleasă de Cel Răstignit să facă experiența Crucii, colo în căsuța de pe Mănăștur 51, unde am intrat acum câteva luni ca un Preot al Mântuitorului Isus...

Și totodată mă gândesc la sfânta Lidnina, și ea tânără fecioară de 16 ani, care zăcu 36 ani, până în ora morții. La început se răzvrătea împotriva sorții, se tânguia, plângea, cerea moartea.

Dar după câțiva ani a început să cugete la Patimile Domnului Isus. Și ce crezi, că reușea? Nicidecum! Gândurile îi reveneau tot la durerile proprii. Încetul cu încetul ajunse să-și apropie suferințele ei de-ale Lui și astfel să rodească haruri peste haruri. A meditat „Calea Crucii” și

⁷ În plic expediat din Oradea (timbrat de poșta maghiară cu 30 forinți – Nagyvárad 43.X.31) către „Domnișoara Maria Costin Kolozsvar, Manastor nr.51”

ajunse să-și împartă ziua după cele 14 scene din drumul de la Pilat la Golgota. Și așa își petrecea ziua, paralizată cum era, pe un pat de paie foarte sărăcăcios. Ajunse să spună că îndură bucuros durerile pentru bucuriile sufletești pe care i le dăruiește Isus. Vreme de 38 ani sau 36, trupul ei a fost cercetat de toate suferințele care îngrozesc pe oameni. Fost-a și luată în răs, și ponegrită și lovită de niște bețivi, dar ea s'a alăturat suferințelor lui Isus. Suferința primită în tăcere a făcut din sufletul ei paseul preferat al Mântuitorului Isus. Iar ea cădea de multe ori în extaz, uitându-și trupul plin de răni, ca să contemple frumusețile și să preguste din dulcețile pe care Isus le pregătește celor ce îndură împreună cu El, ca să plătim pentru păcatele noastre și ale altora.

Dacă pe-o clipă numai am zări și numai o singură rază de lumină din splendorile cele gătite celor ce aici pătimesc împreună cu Isus, cred că am zice cu acel sfânt: „aș vrea să petrec pe pământ până la sfârșitul lumii în dureri și suferințe”, căci urechile noastre nu au auzit, ochii noștri nu au văzut și la inima noastră nu a coborât ceea ce Domnul gătește celor ce-L iubesc pe Dânsul. Și aceia care au pregustat și au scris aceasta și-au pus firmanul subscriind cu

patimile, martiriul și sângele lor, ceea ce au spus.

Crede, copila mea, Isus nu degeaba m'a făcut să intru în căsuța 51, într-o zi, când aproape că-mi pierdusem speranța să mai am timp! Erai acolo, și El a voit ca eu neapărat să merg să te aflu. Isus vrea să se întâlnească cu tine în sufletul tău. Cere acest lucru. Suspină după el, cerșește-l cu dor și lacrimi. Îți vei intra în gogoșa de mătase a durerii ca un sărman vierme care se târește și vei ieși prin darul Său un minunat fluture „amorezat” de albastrul cerului și de parfumul virtuților creștinești.

Te-am dispensat de scris, însă te rog de câte ori ai nevoie de un sfat, o explicare, un ajutor, nu cruța poșta.

Mergi pe calea sfintei Lidnina. Eu zilnic mă rog pentru roaba lui Dumnezeu Maria, cea nespus de bogată în suferință. De ziua Sf. Ion fă o spovedanie și o cuminecare pentru intențiunile mele.

Binecuvântare. +Episcop Ioan Suci

Cluj 12-I-1944

Preasfințite Părinte,

Mă folosesc de îndemnul părintesc de a Vă cere sfatul într'o chestiune pentru mine nu ușoară.

Părinții mei s'au urât cu mine nu-i mirare ar vrea să lipsesc de pe capul lor, Mama, în special care e silită să mă grijească îș perde răbdarea de multeori chear prea des mă ocărește mă blastămă și să fiu sinceră, nici eu nu am prea rămas datoare.

În timpul mai din urmă m'am tot forțat să înec în mine, dar nu totdeauna am reușit.

Câteodată atâta mă turbur că nu mai trebuie nici spovedanie nici cuminecare (am luat întâele vineri din 9 luni în cinstea Sf. Inimi) și-mi trece gustul de orice acte de pietate, ba î-mi reînvie și gândul sinuciderii. Am o soră la Dej care ar vrea tare să mă vadă moartă ca să-i rămână partea mea de moștenire. Când vine pe acasă îmi face atâta mizerie că nu am o clipă liniștită și nu știu cum parcă simțesc că suntem îndușmănite.

Aceste două mari piedeci în calea pe care m'ați îndemnat să merg oare cum le-aș putea birui. Mulțumesc bunului Dumnezeu și Preasfinției Voastre căci acum față de trecut, totuș sunt ceva mai bine. Simțesc că mi s'a întărit credința, dar nu sunt stăpână pe mine însă-mi, nu pot răbda nu am putere

să rezist la toate loviturile ce-mi vin dela cei mai apropiați ai mei.

Vă cerșesc îndemnurile și sfaturile Părintești și Vă exprim sentimentele de caldă grațitudine pentru rugile cele pentru mine și pentru toate ce ați binevoit a face pentru sărmana mea făptură.

Vă sărut sf. Dreaptă,

Maria Costin

6

Oradea 23.I.944⁸

Domnișoară Maria,

Apuc abia acum să-ți răspund scrisoarei din 12.I.a.c. Întretimp m'am rugat, cum am făcut și acum, câteva minute fiind în capelă, pentru sufletul D-tale.

Înțeleg destul de bine greutatea enormă în care Vă zbateți. Peste boală, peste infirmitatea fizică se mai abate asupra și demoralizarea. Când ținem în brațe sufletul omului, trupul lui este în stare să poarte orice rană oricât de adâncă și dureroasă ar fi ea. Dar când sufletul e rănit, nici o sănătate trupească nu-l poate purta fericit pe brațe.

Ce să faci ca să-Ți menții sufletul stăpân și liniștit chiar când furtunile cele două să-ntâlnesc

⁸ În plic expediat din Oradea (timbrat de poșta maghiară cu 30 forinți – Nagyvárád 44.I.24) către „Domnișoara Maria Costin Kolozsvár, Manastor nr.51”

să facă vârtej asupra încercatei D-tale persoane.

Mai întâi în ceea ce privește sora. D-ta știi prea bine că oamenii lăcomesc la bunurile pământești, și mai cu seamă sunt bucuroși să aibă ce este al altora. Ai însă experiența că deseori în viață aceste bunuri nu folosesc la nimic, uneori sunt numai povară amară și obositoare. Nimeni încă nu și-a dus în spinare sau pe brațe nici un gram din avuție în viața de dincolo. Amintiți-Vă parabola bogatului și a săracului Lazăr, sau aceea a bogatului „nebun” căruia i se ceru sufletul tocmai când visa să-și lărgască grânarele...

La ce bun?...- În fața râvnei și lăcomiei sorei D-tale, să ai un sentiment de milă, de compătimire, ca în fața copilului care-și umple buzunarele cu înghețată, sau rupe florile cele mai frumoase nu cumva să se strice afară în bătaia vântului. Închipuiește-ți că ar lăcomi la umbra D-tale și ți-ar cere-o cu mult zgomot și mare gălăgie. Ce vei face? Vei zâmbi, vei râde, vei compătimi și te vei ruga pentru sufletul ei. Nu da prea mare atenție planurilor ei. Nu are nici un rost.

Cât privește cu mama sigur că e mai greu.

Totuși, încetul cu încetul, cu harul Domnului toate se pot. Mai întâi de toate, nu da atenție la

ce spune mama când e iritată și obosită...lasă să spună. Taci și cugetă aiurea, mai cu seamă la Isus când Simon Cirineul a fost silit să-i ia Crucea în spinare. Soldații l'au silit s'o facă și poate o fi suduit și el, dar Isus nu i-a zis un cuvânt. Numai cât i-a dat harul întoarcerii. Mama-i ca Cireneul silit să-ți poarte o parte din Crucea pe care datoria i-o așează pe spate. Ușor trecem peste orice supărare și vătămare când putem să nu cugetăm la ele. Și asta e posibil pe'ncetul și cu exercițiul.

Caută să nu răspunzi niciodată când ești turburată sufletește. Taci, mușcă-ți buzele. Și dacă totuși ai izbucnit, revino-ți când te-ai liniștit, chiamă dulce pe mamă și cere-i iertare că ai vorbit așa. Atât! La urmă vei vedea ce schimbare se va face și în dânsa.

Copila mea, când rabzi astfel, ne-ai întrecut pe noi pe toți în toate faptele noastre de bine pe care le săvârșim în sănătate. Crede-mă, așa nu mergi, ci alergi spre Dumnezeuul păcii, și fericirea nu va întârzia să te cuprindă în brațe. Atunci vei ajunge să te invidiez.

Mai presus de toate caută să ții sufletul liniștit, neiritat, căci Cel Rău acolo pescuiește gândurile negre.

Încearcă cu încredere; împarte-ți viața pe 24 ore și concentrează-ți voința să fii bună în ele, și

În ziua următoare iarăși începi pe 24 ore. Te însoțesc cu rugile mele zilnic și-ți trimit arhierasca binecuvântare.

+Episcop Ioan Suciu

Nota Redației: Lângă această scrisoare în plic este și o icoană alb-negru mărimea 9/14 cm, reprezentându-L pe Isus legat cu funii de stâlp, încununat cu spini, suportând biciuirea în vinerea patimilor; sub care Episcopul a scris: „Aici nu-i minciună, nici prefăcătorie, nici eroare, aici-i Iubirea mare și Priceperea creatoare a rosturilor noastre”.

În același plic, o carte de vizită pe un carton simplu 6,5/11,5 cm, pe care Episcopul a scris:

„23.I.944. Cred că ai primit Crucea pe care ți-am trimis-o. În încercări privește-o și-ți zi: Isuse, când Te-au răstignit oamenii, Tu nu ai blestemat, Tu te-ai rugat pentru ei. Ajută-mă! Cere ajutorul lui Isus, cu privirea pe Cruce, cât mai des. Binecuvântare”.

Iar pe verso:

„Iconița colorată s'o dai mamei ca să vadă cât și cum a răbdat Isus pentru noi; se cade să răbdăm și noi pentru alții”.

Intr-un alt plic mic, două cărți de vizită; pe una doar trei litere, A.n.f.(An Nou fericit), iar pe cealaltă: „Preasfințitul îți trimite prin D-șoara profesoară

Lenuța Ghiriti - Icoana singurului Prieten care nu înșală”.

7

Cluj 28-I-1944

Preasfințite și Bunule Părinte,

Mă rog să mă iertați că am întârziat a-mi datoria de recunoștință, de a Vă mulțumi pentru darul ce ați avut bunătatea să-mi trimeteți Crucifixul. Î-mi este atât de scump, îmi câștigă multă mângâiere și întărire sufletească.

L'am așezat deasupra patului în dreapta să-l pot privi în toată clipa. Vă mulțumesc și Vă sărut Dreapta. Mi-aș fi făcut datoria mai prompt dar starea mi s'a agravat. Am suferit îngrozitor cu stomacul și nu am fost în stare să stau ridicată la masă să scriu.

Ieri am primit scrisoarea Preasfinției Voastre, cu sfaturile părintești și frumoasele învățături pentru necazurile mele intime. Vă sunt foarte recunoscătoare și Vă exprim omagiile recunoștinței și gratitudinii mele slabe.

Am început a le pune în practică și sunt fericită și mângâiată că dau roade simțite îmbelșugate chiar.

Mai vreau să Vă destăinuiesc, Bunule Părinte, că am împlinit cu bucurie dorința de-a mă împărtăși de sf.Ioan la intenția Preasfinției Voastre și am oferit întregă jertfa mea din acea zi cu ajun până seara, pentru aleasa-Vă persoană. Am avut și eu mult profit sufletesc din aceasta. Dealtfel nu este zi și mai mult decât atât oră în care să nu-mi zboare gândul la

Bunul meu părinte Episcop și să nu mă rog pentru dânsul.

Dumnezeu fie lăudat pentru toate și să le preamărească în mila și bunătatea Sa.

Sărut sfințita Dreaptă
umilă și recunoscătoare fică, Maria Costin

8

Oradea 8.II.944⁹

Domnișoara Maria, Copila mea,

Ști bine, după cum ți-am pomenit, că noaptea dinspre joi și prima vinere, înainte de ora de adorație de la 23, scriu celor dragi bolnavi ai mei, pe care apoi să îi duc cu mine la ruga cea grea și sfântă, la tovărășia Celui ce continuă să fie în agonie, în lumea mare care s'a făcut un Ghetsemani uriaș și întunecos.

Luna aceasta Isus a voit altcum: am zăcut cu febră ridicată, împlinind și eu ruga suferinței, împreună fiind cu Isus nu prin rugăciunea obișnuită ci prin durere. Vreme de patru zile am zăcut, cu febră fiind. Sigur că așa a fost mai bine. Cu toată insomnia și neputința de a face o adevărată meditație, m'am împreună cu Isus, oferindu-mă Lui. Era așa de bine!

⁹ În plic expediat din Oradea (timbrat de poșta maghiară cu 30 forinți – Nagyvárad 44.II.9) către „Domnișoara Maria Costin Kolozsvár, Manastor nr.51”

De fapt acesta este drumul sigur care duce la El. Dacă L-am iubi mai intens, toată calea ne-ar părea atât de ușoară și am susținea să-i dăm de capăt ca să-L întâlnim pe Domnul și Dumnezeuul nostru. Ucenicia iubirii se face atât de pe'ndelete și sinceritatea dragostei noastre față de El o mărturisim atât de greu, numai prin jertfele noastre. Singura dovadă pentru iubire este suferința, acceptarea interioară a relelor ca un dar și impunerea mortificației ca o mărturisire că Îl avem drag.

Cu fiecare zi de suferință primită cu răbdare, sau luptând s'o primim cu răbdare, tronul fericirii noastre se tot înfrumusețează și înalță, iar inima noastră se apropie tot mai mult de aceea a lui Isus.

Să vezi numai, de pe brațele Crucii vei sări direct în brațele Părintelui Ceresc.

Amână-ți nerăbdarea pentru mai târziu... și învață să râzi, să râzi de necazuri fiind că orice durere ne dezbracă de ceva trecător ca să ne îmbrace în haina de nuntă cu care să ne prezentăm în fața Părintelui.

Ce lucru ridicol să ne temem să ne dezbrăcăm de zdrențe ca să luăm haina împărătească, fiind că ne este frig dezbrăcându-ne și îmbrăcându-ne! Atunci se pune Isus pe lucru și ca o măicuță dulce ne face El însuși

toiletta pentru veșnicie: ne dezbracă prin necazuri și dureri și prigoane de egoismul nostru, de trupul nostru, de gusturile noastre, de dorințele noastre muritoare și ne cere colaborarea ca să ne îmbrăcăm prin harul său în haina ospățului veșnic.

Îți mulțumesc nespus pentru minunatul cadou de Sf. Ioan. Cât ești de bună, copila mea, și cât e de bun Isus Domnul că m'a făcut să Te întâlnesc înneacă în aurul suferinței!

Cere zilnic Mântuitorului: „Isuse, fă să te cunosc și să te iubesc; fă-mă să înțeleg și să iubesc taina Crucii mele în aceea a Crucii tale. Dă-mi încredere în tine și mă binecuvântează cu îndelung-răbdarea sfintelor tale Patimi, ca să plinești în mine, umil mădular al Trupului tău mistic, ceea ce e de lipsă Patimilor tale preasfinte. Amin”.

Curaj, răbdare, încredere, tot pentru câte 24 ore.

- Arhierescă binecuvântare +Episcop Ioan Suci

Oradea, 10.IV.944¹⁰

Domnișoară Maria,

Copila mea în Domnul Isus,

Deși împiedecat să scriu din pricina atâtor ocupații și plecări din Oradea, totuși în fiecare zi v'am avut în rugăciune și am cugetat înaintea Domnului la D-voastre. V'am furat din rugăciuni, v'am furat din suferințe și din meritul lor pentru munca mea apostolicească. Poate nu bănuți aceasta, eu însă mă făceam un mic pungăș al vrednicilor suferințelor d-Voastre, pentru intențiunile de mult împărtășite.

Acolo în odăița mică de pe Mănăstur, Maria trăiește în mic icoana întregii omeniri. Suferința îi este tradusă acum în omenime: neamuri, popoare și țări sunt pironite în neputință.

Această icoană a capului lui Isus răstignit este icoana pe care o trăiești. Membre pironite în nemișcare, frunte strânsă în coroană de spini, față ocărâtă, ochi și buze care suspină după ceruri, după bucuriile de sus, după ajutorul lui Dumnezeu, așa te areți în căscioara în care te-am cercetat în toamna anului 1943.

¹⁰ În plic expediat din Oradea (timbrat de poșta maghiară cu 30 forinți – Nagyvárad 44.IV.12) către „Domnișoara Maria Costin Kolozsvár, Manastor nr.51”

Privește cu credință această icoană, precum și alte asemănătoare și rostește din adâncul sufletului:

„Cred, Doamne, că suferințele tale au răscumpărat lumea și mi-au dat și mie puțința de-a intra în Fericirea fără de capăt.

„Cred că suferințele noastre pot să fie un mare dar prin care luăm parte la mântuirea lumii.

„Cred că ne sunt numărate toate lacrimile, toate rănile, toate luptele noastre lăuntrice spre a fi răsplătite de Tine.

„Cred că cu atâta îți semănăm mai mult, cu cât suferim alături de Tine mai mult.

„Cred că suferința mea mare este semnul că Dumnezeu m-a sigilat cu foc să nu ne osândească împreună cu lumea cea tăvălită în noroi.

„Cred că suferințele mele creștine alină Inima vătămată a Domnului și răscumpără suflete, pe care, poate nu le știu.

„Cred că pe patul meu de suferință pot să fiu folositoare lumii, Bisericii și sufletelor ca cel mai sfânt misionar al creștinătății.

„Cred că cel mai mare lucru pe pământ și'n ceruri l'a făcut Isus când pe Cruce țântuit nu mai putea face nimic. Tot așa cred că pironită de neputință și încălzită de iubire eu pot face

mai mult decât cel mai mare ministru, soldat sau muncitor.

Cred că drumul sigur al mântuirii e drumul Crucii. Și nimic nu-i atât de aproape de cer și înviere ca Golgota.

„Cred că durerea creștină e trecătoare, dar cred că-i veșnic prețul ei și veșnică-i răsplata.

„Cred că durerile de față nu se pot asemăna cu bucuriile rezervate celor ce rabdă până la capăt.

„Cred în învierea celor ce au pățimit și murit cu Isus.

„Cred în fericirea veșnică și Împărăția Celui Răstignit, a tuturor celor răstigniți aici pe pământ.

Amin ”.

Iată câteva gânduri ce cu drag ți le dăruiesc pentru aceste zile. Rănile Domnului să te învieze. Nu mă uita în rugăciuni.

Arhierescă binecuvântare +Episcop Ioan Suciu

(Fără dată)

Preasfințite și bunule Părinte,

Citesc și recitesc scrisoarea ce-ați binevoit a-mi trimite de Paști și pe care am primit-o tocmai în vinerea patimilor Domnului.

Am impresia că dacă lipsea ea lipseau și din sufletul meu toate mângâierile, și sărbătorile Învierii poate pentru mine erau ale morții. Vă mulțumesc din tot sufletul pentru cuvintele de învățătură și de îmbărbătare.

Actele de credință ce mi-ați schițat în epistolă le-am recitat zilnic și mi-a dat multă tărie sufletească mie celei care sunt atât de slabă. M'am simțit nu știu cum să spun pare că măgulită că ați găsit și în mine ceva vrednic de a fi „furat” și folosit pentru mare lucru sfânt și Dumnezeuesc pe care-l lucrează un Vlădică.

Înălțimea pe care sunt așezată din partea Preasfinției Voastre încă nu o prea pot pricepe, de lumea mea sunt socotită ca o lepădătură și ca ceva ce nu este vrednic de nici un preț, și este numai prilej de necaz pentru alții. De aceea încă odată Vă mulțumesc din inimă pentru tot binele ce mi-ați făcut și pentru toate pentru toate.

Dacă așa socotiți suferințele și rugile mele Vi le dau bucuros toate, toate ca să nu fie furt ci danie căci vreau să ofer totul la gândul Preasfinției Voastre.

Mă rog și mă voi ruga pentru Bunul meu Părinte Episcop.

Sărut sfânta Dreaptă
umilă și recunoscătoare fică.
Maria Costin

11

Oradea, 4.V.944¹¹

Domnișoară Maria,

Copila mea în Domnul Isus,

Iată-mă la aceeași oră, ca odinioară, înainte de 23, când voi merge în capelă să priveghez cu Domnul meu o oră, pe o scurtă durată a agoniei Lui în grădina Măslinilor.

Când ți-am citit cuvântul din scrisoare că cei din jur te socot o lăpădătură, bună la nimic, m'am gândit că tocmai acesta este cuvântul de care se folosește Sf. Apostol Pavel, însă aplicându-l la toți creștinii, fără excepție. Numai cine nu ia în socoteală sufletul, rostul Crucii lui Isus, lumea cea „nevăzută”, meritele răbdării, ale suferinței, judecata dumnezeiască, ispășirea păcatelor și altele, numai acela poate să rostească astfel de cuvinte. În fața unui păgân toți creștinii buni sunt lăpădătură. Dacă privești cu ochi „păgâni”, necreștini pe cel ce zace în neputințe, atunci sigur că nu înțelegi de ce trebuie să mai dea de lucru altora.

Îți amintești că Isus încă a stat pironit pe Cruce în așa fel că nu-și putea mișca nici mâinile, nici picioarele. Și ce ziceau Fariseii și

¹¹ În plic expediat din Oradea (timbrat de poșta maghiară cu 30 forinți – Nagyvárad 44.V.6) către „Domnișoara Maria Costin Kolozsvár, Manastor nr.51”

necredincioșii? „Coboare de pe Cruce...”. Dar Isus nu a coborât, trebuia să ajungă în mormânt și de-acolo să se ridice înviind. Așa îți strigă și ție, să sfârșești odată. Dar Isus cât a stat „lăpădătură”, „vierme nu om” pe lemnul blestemat, ne-a deschis cerul, ne-a împăcat cu Dumnezeu, ne-a dat nădejdi de fericire. Fiecare om de pe Crucea neputinței lui, alături de Isus, își deschide calea și titlul la fericirea veșnică. Nu te coborî de pe Crucea ta, orice ți s'ar spune și oricine te-ar îndemna. Este ispita Celui Rău care vrea să-ți pierzi vrednicia fugind de Cruce, iar dacă nu te poți despărți de ea, să-ți curmi viața și cu ea Crucea mântuitoare, dând de crucea cea osânditoare, de care a dat și tâlharul cel răstignit de-a stânga lui Isus.

Nu, copila mea, să nu ascuți șoaptele Ispititorilor, ci roagă pe Isus să te coboare El de pe Cruce când o vrea El, așa cum El însuși s-a rugat în Ghetsemani să treacă paharul, însă după voia lui Dumnezeu, nu după voia sa omenească dacă ar fi lăsată în voia glasurilor simțirii noastre care se răzvrătesc la vederea oricărei Cruci.

Sfântul Ioan Gură de Aur exilat în Armenia, între munți scrie la Constantinopol unei evlavioase femei cu numele Olimpia, pe la anul 407, acum mai mult de 1500 de ani. Femeia

cucernică se plângea că este silită să stea în cameră, să zacă bolnavă, să nu facă nimic cât e ziua de mare. Atunci sfântul Patriarh îi scrie: "Nu cumva să crezi că rămânând acasă, legată de pat, duci o viață fără de folos și leneșe. Durerile din casă țin locul aceluia cu care au fost chinuiți martirii..."

Știi, fiecare durere sufletească și trupească ce te frământă și mistuie este o monedă așezată în banca cerului. Cu fiecare durere răbdată cu credință dobândești un drept de proprietate – un lot - la Paradisul fericirii fără de capăt.

Dacă Isus a ales calea durerii pentru a ne mântui și câștiga dreptul la rai, înseamnă că mai scumpă decât aurul este orice suferință.

Vezi, eu ți-am cerut diamante și în bunătatea ei Maria îmi dăruiește din ele. Mulțumesc!

Roagă-te și pentru un frate de-al meu.

Arhierească și părintească binecuvântare

+Episcop Ioan Suci

12

(Fără dată)

Preasfințite și Bunule Părinte, Vă rog foarte să mă iertați, că îndrăznesc să Vă descoper o situație nouă din suferințele mele.

La Preasfinția Voastră întotdeauna am găsit ușurare și tărie sufletească.

Iată de ce este vorba. Pentru ca să-i scap pe părinți de greutatea de-a mă purta pe brațe în adăpost în caz de alarmă aeriană ne-am făcut rost de o locuință la pădure cale de 1,1/2 oră pe jos dela oraș.

Această propunere a părinților am aprobat-o în credința că departe de zgomotul orașului mă voi ruga mai mult. Doream și eu citind viețile Sfinților să trăiesc câtva timp măcar, departe de lume și să gust din bucuriile sufletești ale celor ce au trăit pentru Dumnezeu în singurătate. Dar ce mi se întâmplă chear contrar dorințelor mele.

Aici mă aflu mai bine de-o lună, pe la început vreo 2-3 săptămâni nu puteam să mă rog și nici citi măcar eram așa de neconcentrată și nenulțumită, mă gândeam că și aici la pădure în mijlocu naturii e bine și frumos dar numai pentru cei ce pot umbla.

Toată ziua stau în marginea pădurii și prefer să mă ploaie și nu-i cer mamei să mă ducă în casă pentru a o scuti și aici să mă tot poarte în brațe.

Într-o zi a plouat cu grindină și astfel am stat sub ploaie timp de 1 oră.

NR: Nesemnată și neterminată, în caiet. Că a fost completată și trimisă rezultă din scrisoarea Episcopului din 3.VIII.944 în care se referă la „ploaia rece amestecată cu grindină”

Oradea, 3.VIII.944¹²

Copila mea,

Nu poți să-ți închipui cât de mult am regretat în 14 Iulie, trecând prin Cluj și voind să te cercetez, mi s'a spus: Dș Maria Costin este la pădure, undeva, nu este acasă. Și am plecat așa fără să fi putut avea bucuria să-ți fac o bucurie. De atunci nu am putut să-ți aflu adresa. Acum scriu pe vechea adresă, acasă, poate vom avea noroc.

Bine mi-ai spus odată că suferințele sufletești sunt mult mai apăsătoare decât cele trupesti. Până ce nu gustăm pe celea sufletești nu știm ce este suferința omenească. Iar din cele sufletești, neputința de-a sta în vorbă cu Dumnezeu este între cele mai dureroase; asta este ca și când ți-e sete și ai vrea să beai și nu poți, sau când ai vrea să-ți deschizi ochii și nu ți se dezlipesc genele deolaltă. Cunosoc un tânăr care îmi spunea că în închisoare se simțea mai bine și s'a rugat mult mai bine ca atunci când a ajuns liber. Ce face pe om să se roage bine? Mia întâi: reculegerea, iar reculegerea ne-o

¹² În plic expediat din Oradea (timbrat de poșta maghiară cu 30 forinți – Nagyvárad 44.VIII.4) către „Domnișoara Maria Costin Kolozsvár, Manastor nr.51”

ajută și împrejurările de loc, de timp și de sănătate. În al doilea rând ne ajută să ne rugăm și puterea de-a face liniște în suflet, de-a nu fi agitați.

Să nu crezi niciodată că rugăciunea bună este aceea care e bine simțită. Nu, ci aceea pe care o facem cu intenția de-a ne întreține cu Dumnezeu, de-a cere și de-a-L preamări, chiar dacă nu simțim nimic. O „Născătoare de Dumnezeu” rostită cu inimă curată în vreme de uscăciune sufletească, când nu numai că nu simțim nimic, dar chiar pare că ceva din noi se împotrivește, este mai scumpă, mai prețioasă înaintea lui Dumnezeu, decât un Rozar întreg rostit în mijlocul unor dulcețuri și încântări mari sufletești.

De câte ori îți dai seama că îți fuge mintea și nu te poți concentra, zi încetisor silabisind aproape rugăciunea, fără nervozitate și agitație. Când ți-a fugit atenția și observi adu-o încetisor ca pe un copil ștrengar care mereu fuge [după] fluturi și mama iarăși îl strigă și-l ia de mână și-l aduce lângă dânsa. Răbdare, răbdare și cu tine însăși!

Să nu te mai expui la încercări ca celea cu ploaia rece amestecată cu grindină!

Nu uita în rugăciuni menirea și munca mea de Episcop. La sf. Liturghie te împreunez cu Isus care se jertfește pe altar, zilnic.

Arhierescă binecuvântar+Episcop Ioan Suciu

14

Cluj 25-VIII-1944

Preasfințite și bunule Părinte.

Să fi pierdut orice bun pe lumea asta nu mi-ar fi părut așa de rău cum mi-a părut și î-mi pare că am scăpat prileju de a Vă vedea.

De când ați avut bunătatea și bunăvoința să mă cercetați, încontinuu doream să ajung ziua să Vă ascult din nou graiul binecuvântat.

Scrisoarea ce ați binevoit a-mi trimite și care m'a mângâiat mult am primit-o acasă căci am venit dela pădure acum 2 săptămâni și mai bine.

Dar și acasă am avut și am parte de ploi de vorbe mai rele decât grindina cu ploaie rece din pădure așa că aș mai dori pe cea dintâi, decât pe aceasta din urmă. Ocările, blestemile ce mi se aduc zilnic și la care am început a nu răspunde ci sufăr rabd și plâng după indicațiile și învățătura Preasfinției Voastre, îmi fac mai mult rău ca tulburările vremii.

Î-mi e mai grea cu mult situația, că î-mi e aici sora care nu mă prea poate suferi, și ar vrea foarte mult ca eu să nu mai fiu și complice cu mama îmi spun în față acest lucru care mă amărește mult.

Mi-a spus-o în ochi că nu va mai trata cu mine ca cu o bolnavă, fără ca și cu un câine.

M'am împăcat și cu situația aceasta.
Făgăduindu-Vă să mă rog cum pot mai bine
pentru Preasfinția Voastră,
Vă cerșesc binecuvântarea.
Sărut sf.Dreaptă. Maria
Costin

15

Oradea, 31.VIII.944¹³

Copila mea,

Mâine este prima Vinere a luni și prima zi a noului an bisericesc, care începe cu 1 Septemvrie. Sunt înainte de ceasul de adorație obișnuit a-l face în noaptea aceasta în amintirea Agoniei lui Isus în grădina Ghetsemani. Cuget la o bună copilă de-a mea, care, după ce și-a zis rugăciunile și și-a purtat crucea încă 24 de ore ale zilei, stă să se odihnească în pacea Domnului Isus, ca o altă Marie odinioară la picioarele Învățătorului. Ști cine este?...

Ți-am primit scrisoarea din 25.VIII.a.c. Înțeleg durerea ta și mai cu seamă chinul să nu poți fugi de propria-ți suferință. Ești nedespărțită de Crucea ta. Crucea este mirele

¹³ În plic expediat din Oradea (timbrat de poșta maghiară cu 30 forinți – Nagyvárad 44.IX.1) către „Domnișoara Maria Costin Kolozsvár, Manastor nr.51”

trupului tău prin credință, cum era sărăcia mireasa sf. Francisc de Assisi. Nu pot decât să admir tăria ta și să-ți invidiez nemăsuratele daruri pe care Isus le-a legat de Crucea prin care ți le și trimite. Știi, Crucea ta este ca o căruță de la nunți, plină cu zestrea pe care mireasa o duce la casa Mirelui; duci prin ea frumoasa ta zestre pentru veșnicie. O cruce mare și grea arată o căruță plină-vârf cu bogății sufletești. O cruce grea arată un suflet iubit de Mirele cel veșnic; o Cruce mare arată un suflet mare.

Ai un alineat atât de frumos în scrisoare, acela în care îmi spui că taci sub grindina de ocări și blesteme. Și Isus tăcea când era scuipat și palmuit. Odată sf. Gertruda a zis Mântuitorului: Aș vrea să-Ți fac un cadou. Spune-mi ce să-Ți dau? Isus i-a răspuns: Fii mai răbdurie, căci ea era stareță a unei mănăstiri de maici. Răbdarea ne alătură patimilor Domnului Isus, ne face părtași suferințelor Sale și meritelor mari care au ieșit dintr'ânsele. Prin răbdare în suferințe și batjocuri, prin răbdarea smerită pentru ispășirea păcatelor noastre și a lumii, nu numai că îmblânzim dreptatea lui Dumnezeu, ca să ne curățim sufletele, ci ne și cuminecăm cu Patimile sfinte ale Răscumpărătorului nostru.

Când ești umilită, nu cugeta la acela care te chinuiește, ci la Isus care este alături de tine și-ți ajută să-ți porți Crucea, căci așa se cade să pătimim ca să intrăm într-o „Împărăția cerurilor”. Asta-i calea sigură, după ce a intrat păcatul în lume. - Îți trimit această iconiță pentru sora ta. Curaj! Fii veselă în Isus și sfânta Fecioară!
Arhierească binecuvântare +Episcop Ioan Suci

N.R.: În același plic - o ilustrată alb-negru 9/14 cm, Capul lui Isus încununat cu spini, sub care Episcopul a scris: „Amin, zic ție, astăzi vei fi cu Mine în rai”.

16

Oradea, 12.XII.944¹⁴

Domnișoară Maria,

Vezi că nici în scris nu-mi uit de D-ta, pe lângă rugăciunea zilnică pe care o înalț către Domnul Isus pentru sufletul și întreaga viață a dumitale.

Vouă, celor bolnavi, datorăm multă grijă și multă atenție. Și asta nu din amăgire sau știu eu ce minciună cuviincioasă, ci din dragoste față

¹⁴ În plic expediat din Oradea (timbrat de poșta maghiară cu 30 forinți – Nagyvárad 44.XII.17) către „Domnișoara Maria Costin Kolozsvar, Manastor nr.51”

de sufletul vostru nemuritor întemnițat într-un trup neascultător.

Mulți oameni își măsoară viața cu bucurii și plăceri, și le pare scurtă la nebunie. Isus și-a măsurat viața cu durerea. Și până nu a plinit menirea suferinței Lui pe pământ nu a zis: "Părinte, în mâinile Tale îmi dau sufletul Meu", ceea ce este una cu a muri, căci moartea noastră creștină este un salt în brațele Tatălui ceresc.

Viața dumitale e măsurată pe ceasul Vinerii Mari. Așa cum Apostolii lui Isus nu i-au priceput Patimile, ci s'au smintit de ele, judecând prea omeneste, așa nu înțelegi patimile vieții tale, încă, sau poate pe deplin.

Dar Dumnezeu săvârșește o mântuire prin suferință, una atât de măreață că nici nu ne-o putem închipui. Când vei primi starea d-tale, cu durerile și nemișcarea ei, cu gândul că ceea ce Dumnezeu face, pentru ceva sfânt și ales face, și-ți alături suferințele de acelea a lui Isus, atunci vei fi ca un pârâu binecuvântat care face să înverzească totul alături de el.. Cu durerile tale vei fi mama multor suflete, pe care nu le vei cunoaște decât în cerul bunului Isus, poate pe unele chiar de-aici de pe pământ.

Cu ocazia praznicelor mai mari, mai mari sunt darurile Domnului. De sfântul Crăciun rugați pe

Cel Preabun și Preamilostiv să vă dea harul unei tot mai însuflețite credințe care vă va purta pe brațe viața înlemnită în suferință.

Nu Vă uitați de mine în suferințele d-tale, nu uita sufletele și neamul nostru. Năzuiește să fii răstignită de-a dreapta Crucii lui Isus, ca să fii aflată vrednică de cuvântul: "Amin, zic ție, astăzi vei fi cu mine în rai".

Crăciun mai vesel.

Arhierească binecuvântare, +Episcop Ioan Suciu

17

Cluj 20-I-1945

Preasfințite și Bunule Părinte

Într'adevăr bunătatea lui Dumnezeu o întâlnim la tot pasul. Pentru mine s'a arătat în aceste zile în scrisoarea Preasfinției Voastre.

Iată cum. Am avut mult de îndurat. Am suferit mult. Bătaie peste față, scuipări, ocări, blesteme.

Le-am suferit cu răbdare când mi s'au aplicat, dar după ce a trecut durerea fizică a izbucnit în mine durerea sufletească, am pierdut toată răbdarea.

Tocmai când zămisleam gânduri desperate î-mi vine scrisoarea Preasfinției Voastre, mă oprește de pe povârniș, mă ține să nu mă cufund.

M'am bucurat mult de ea căci mi-a fost scăparea, dar sub impresia durerii, nu știu cum parcă și

regretam sosirea ei că mă împiedica dela gândurile negre.

M'am regăsit și mulțumesc lui Dumnezeu și Preasfinției Voastre.

Pentru Preasfinția Voastră mă rog cu plăcere și îmi aduc aminte totdeauna. Și anul acesta am făcut o spovedanie și cuminecare la intenția Preasfinției Voastre de sf. Ioan. Vă rog și doresc ca să oferiți Preasfinția Voastră, suferințele mele, Domnului la gândurile și intențiunile Preasfinției Voastre.

Eu o fac cu toată inima.

Vă mulțumesc Preasfințite de rugăciuni, de scrisori, de binecuvântări și de toate.

Sărut sf. Dreaptă
umilă și recunoscătoare fică,
Maria Costin

18

Oradea, 20.III.945¹⁵

Copila mea,

Priveam pe geam. Oamenii lucrau la grădini, scormoneau pământul și scoteau de sub mușuroi trandafirul acoperit din toamnă... Văd prea bine: rădăcinile și sămânța nu fac nici un bine dacă nu stau sub pământ, iar pământul trebuie să fie rănit ca să aducă roadă. Fiecare brazdă, fiecare lovitură de sapă este o rană a

¹⁵ În plic trimis din Oradea „Prin bunăvoință” către „Stim. Domnișoară Maria Costin Kolozsvár, Manastor nr.51”

pământului, în care așezăm o sămânță sau o rădăcină. Și atunci când altoim trebuie să rănim pomul...

Oare nu trebuie să fim și noi munciți de durere și nenorocire ca Domnul Dumnezeu să poată așeza în durerile noastre aceste brazde ale ființei, sămânța care aduce roade în veșnicie? Durerea este plugul care scormonește pământul ființei noastre, iar eu vin, pentru tine, ca alții încă, să aruncăm acolo sămânța Cuvântului Dumnezeiesc. Tu ești uneori o rană mare, plină de semințe roditoare pentru veșnicie. Crede aceasta! Este adevărat că vin paserile cerului să fure semințele, că unele din ele dau de piatra din inima noastră, iar altele de spini grijilor și-a lipsei de lumina credinței, iar altele, fără pământ sunt uscate de văpaia patimilor din noi...

Dar tu, copila mea, ține câte numai poți în suflet din cuvintele-semințe, care au fost așezate în ranele tale.

Ce crezi, pentru ce creștinătatea prăznuiește atât de frumos Suferințele Domnului Isus? Tocmai pentru că au întrânsele darul de-a ne da nouă viața veșnică. În nimic nu ne putem face atât de asemănători cu Isus, ca în suferință. Nu ne putem naște cum s'a născut El, nu putem face minuni cum a făcut Mântuitorul,

nu putem predica cum a predicat El, însă ceva putem face ce a făcut El: să suferim. Ba putem spune că El a venit pe pământ să îmbrace ceea ce nu putea îmbrăca în ceruri: haina durerilor noastre.

Și atunci, să ațintim ochii asupra Lui: dacă El a fost pălmuit, dacă a fost scuipat, dacă a fost îmbrâncit și biciuit, dacă a fost încununat cu spini și ocări, să fim noi mai simțitori decât El?

Te asemeni atât de mult cu Isus în exteriorul suferințelor tale și nemișcare ca El pe Cruce, și palme ca El și cuvinte de blestem și altele încă. Fă ca și în interior să te asemeni Lui. Aceasta este de mai mare importanță. Aici este tot prețul suferințelor. Vezi bine că nu ți s'a dat să poți fi fără suferință. Însă poți să alegi între suferința nenorocită, blestemată, și suferința care mântuiește.

De când, acum doi ani, am cunoscut suferințele tale, mă rog pentru tine și-ți cer rugăciuni. Suferința rodește când cade asupra ei ploaia binefăcătoare a rugăciunii; și atunci când primind'o cu bună voie o oferi Domnului întru răbdare și încredere.

Cugetă la anii suferinței, care au trecut, deodată cu tinerețea. Ce Vinere Mare! Dar încă nu a apus soarele peste ea. Așa vor trece și anii care, poate, vor urma. Dar să treacă fără

răzvrătire, fără murmur, doar ca un plânset mut de fiică chinuită spre Tatăl ei ceresc: „Să treacă paharul, dar nu cum eu voiesc, ci cum Tu voiești, Părinte”.

O, dacă am putea numai bănuî marea de bucurie și fericire care a venit pe pământ și dincolo mai cu seamă, prin Patimile Mântuitorului Isus! Prin suferințele tale, purtate întru răbdare și tăcere îți vei țese o fericire fără de margini.

Te roagă pentru Neamul și Țara Românească.
Arhierească binecuvântare,
+Episcop Ioan Suciu

19

Cluj 2-VI-1945

Preasfințite și Bunule Părinte.

Simțesc că am lipsă să-mi mai descarc sufletul de aceea mă iertați că vin din nou cu scrisul meu.

Am prea multe de suferit tocmai din partea celor ce mă înconjoară ai celor mai aproape ai mei. Se folosesc de neputința mea și mă chinuiesc de î-mi pierd orice răbdare.

În vremea din urmă am fost deadreptul și de multe ori așa de revoltată încât m'am gândit serios să caut vreun mijloc de scăpare să ies dintre ei. Vă mărturisesc nu-i mai pot suferi, urăsc faptele și

vorbele ce le am de îndurat zilnic și aș vrea să fiu despărțită de ei, măcar sunt părinți și soră.

Am scris la două mănăstiri de maice din jud Prahova, Suzana și Zamfira în nădejdea că doar m'ar primi acolo. Sunt în așteptarea răspunsului. Într'alte locuri nu am știut să mă adresez. Pe la noi pe aici mai aproape nu știu așa ceva, unde aș putea încerca.

Catolicii apuseni cred că au și institute de acestea. Atât de mult m'am mângâiat prin scrisorile Preasfinției Voastre și mi-au dat atâta putere, dar acum răul s'a întetit într'o formă nouă și mai greu de suportat.

Am ajuns în situație de mi-e urât de tot ce mă înconjoară, și mi-ar plăcea să fiu undeva departe departe de lume să nu mai am de lucru cu nimeni.

Ceva interesant am observat că tocmai în acele momente sau zile, pe care mi le-am ales să le dedic deosebit lui Dumnezeu, mi se îngrămădesc răutățile din partea a lor mei. Vinerile în care să mă împărtășesc, sfârșitul novenelor începute, sunt cele mai asaltate, ca să nu le pot duce la bun sfârșit, cu pace și mângâiere sufletească, ci cu lacrimi și cu suflet revoltat și stingherit.

Cu ajutorul lui Dumnezeu și datorită sfaturilor bune ale Preasfinției Voastre, boala ce o am de 24 ani o port cu resemnare și nu este ușoară în raport cu necazul ce-mi pricinuiesc ai mei prin tratamentul ce mi-l dau.

Sfârșesc cerându-Vă binecuvântarea, și rugându-mă cum zilnic o fac la gândul Preasfinției Voastre și pentru sufletul de Episcop.

Sărut sfânta Dreaptă

Maria Costin

20

Cluj 3.V.1946

Preasfințite și Bunule Părinte

Folosesc privilegiu ce mi se îmbie, ca să Vă exprim cele mai calde sentimente de mulțumită și gratitudine, întâi pentru că m'ați căutat și aceasta pentru mine a fost un mare bine sufletesc. Am luat noi puteri și am reînceput lupta cu cel rău, pe care eram hotărâtă să o abandonez și să mă dau cu răii.

Nu știu cât voi fi de statornică? În locul al doilea Vă mulțumesc foarte mult pentru „Rănilor Domnului” și pentru Almanah, care îmi vor fi noi prieteni și ajutători în lupta la care sunt angajată și pe care acum o port cu puterea pe care mi-o dă nădejdea, că doar - doar se va împlini chiar și într'un viitor mai îndepărtat gându-mi pe care ați binevoit a-l lua sub grațioasa grijă părintească de a fi eventual așezată sub îngrijirea acelor care și-au luat angajamentul de-a trăi și a face totul numai din iubire pentru Isus,

Sărut sf. Dreaptă

Maria Costin

Excelenței Sale Dr.Ioan Suciu Episcop Oradea Mare

Copila mea¹⁶

Tot aștept, de pe o zi pe alta, un răspuns de la Maicile din Cluj. Mai zilele trecute mi-au scris că așteaptă sosirea acasă a Maicii Superioare pentru a-mi da un răspuns. Eu însă nu mai am răbdare -și asta de mult-și vreau să mai stau în vorbă cu tine, mai cu seamă să te rog de unele lucruri care se țin de înalta profesie ce ți-a încredințat bunul Dumnezeu.

În ultima vizită ce ți-am făcut, mă întrebai de ce Dumnezeu te încearcă atâta, din ce motive, când nu ai pe conștiință răutăți mai mari decât a multor oameni sănătoși. Am încercat să-ți spun pe scurt că suferințele au și o menire socială, ca averea, ca proprietatea, ca însușirile sufletești. Prin durere plătim o imensă datorie față de dreptatea divină. Plătind nu ne sărăcim, ci dimpotrivă ne și îmbogățim.. Isus, care a suferit pentru noi, și-a ales o legiune de răstigniți care să colaboreze cu El la opera mântuirii prin suferință. De când Isus a făcut din suferință nu numai o pedeapsă ispășitoare, ci și una răscumpărătoare, durerea celor

¹⁶ În plic expediat din Oradea (timbrat de poșta ROMANIA cu 300 LEI , ORADEA 25 MAI 46) către „Domnișoara Maria Costin Cluj str.Mănăstur nr.51”

cucernici este o micșorare în lume a pedepselor care ar trebui să cadă peste ea, sau să cadă fără de nici un rost pentru mulți, sau să cadă spre pierzania multora.

Ei bine, copila mea, eu am convingerea că bunul Mântuitor a făcut să ne întâlnim, ca eu să te învăț și acest adevăr și să mă rog și [să] sufăr pentru sufletul tău, iar tu să pătimești rugându-te pentru sufletul preoției mele și pentru apostolia mea de Episcop.

Pentru ce să suferim pentru alții? Fiecare pentru el! – Când ne naștem de ce suferă mama? Când e război de ce mor în chinuri ostașii pentru cei de acasă? Când îngrijești un bolnav de ce să suferă îngrijitorul? Etc... Noi toți suntem legați cu nevăzute articulații unul de celălalt, mai mult în lumea nevăzută decât în cea văzută. Isus ne-a descoperit legătura prin rugăciune – suferință – viața harului sfințitor, prin credință. Prin suferința ta devii o continuă mamă pentru suflete, pentru multe pe care nu le vei ști decât în veșnicie.

Toată viața mea este o oboseală pentru alții, o caznă, o suferință.. Eu știu ce vrea bunul Mântuitor. Asta o vreau și eu de la Tine: să suferi pentru alții rugându-te.

Acum, Duminică, voi fi la Beiuș; între Ispas și sf. Rusalii voi merge la București pentru mai

multe conferințe ce am să țin tinerilor studenți.
Ți le încredințez rugilor și suferințelor tale.
Însoteste-mă și predică cu mine, de departe.
Poate voi pleca cu avionul, poate cu mașina,
poate cu trenul.

Mi-e dor să stau cu tine în vorbă, ca să-ți
spun mai pe larg și mai cald decât în scris,
vocațiunea ce ți-a dăruit Dumnezeuul fericirii
noastre.

De'ndată ce primesc un răspuns îți voi scrie.

Arhierească binecuvântare

Oradea 23.V.946 +Episcop Ioan Suciu

22

Binecuvântare din Iași, unde m'ai însoțit cu
vrednicia suferințelor tale +Episcop Suciu
14.IX.946¹⁷

¹⁷ Carte poștală ilustrată, Vedere generală cu Palatul Culturii, 4
timbre de 50 lei Poșta Română, IAȘI 15 SEP 46

Copila mea¹⁸

Am venit de la ora de închinare. E miez de noapte. El mi-a șoptit să vin să-ți scriu, chiar acum la această oră târzie.

Preotul din Ars, sf. Ioan Vianney a fost întrebat care-i harul mai necesar spre mântuire?

- Harul Crucii, a răspuns sfântul.

Și spune, nu ești o privilegiată? Îți pare doar că povara aurului pe care o porți te copleșește.

În durerile lui Isus în Ghetsimani cred că a fost cruntă s i n g u r ă t a t e a. Și-a dus ucenicii iubiți cu El; a revenit la ei de mai multe ori și i-a aflat dormind.

Singurătatea este convingerea că oamenii nu-ți mai pot da nimic, nici chiar dezmiardarea unei mângâieri sau fâlfâirea unei nădejdi. Suntem singuri când apăsarea mizeriei noastre este mai simțită decât orice cuvânt de îmbărbătare. Când vezi deșertăciunea oricărei sforțări omenești de a-ți veni în ajutor, când vezi că și alții

¹⁸ În plic oficial EPISCOPIA ROMÂNĂ UNITĂ DE ORADEA, Stim. Domnișoare Maria Costin Cluj str.Mănăștur – 51, timbru poșta ROMÂNIA 300 lei.

deznădăjduiesc să te ajute, atunci ești singură. Fericiți suntem noi când ajungem să vedem că oamenii fără Isus nu sunt decât tot atâtea fragmente de pustiu ce apropiindu-ne de noi ne fac să înțelegem cât suntem de singuri fără Dumnezeu.

Cred că adeseori simțеști povara singurătății. Mi-ai vorbit de aceasta, mai cu seamă când nu-ți vine o prietenă, o cunoștință.

Să fii singur înseamnă să nu ai altă însoțire decât durerea. Această singurătate este iadul. Și Isus în grădina Măslinilor, dormind ucenicii, ca să nu fie singur avu arătarea unui înger; iar pe Cruce când Tatăl L-a „părăsit”, de față a fost mama și femeile evlavioase.

Rănile inimii și-a trupului tău să fie ecoul rănilor lui Isus, ca să nu fii singură. Adică, în ce fel? Să le unești cu ale lui Isus, la aceleași intențiuni, cu același gând cu care El le-a avut în ființa Sa omenească.

Când Dumnezeu îngăduie singurătatea omenească, vrea să căutăm pe Dumnezeu și prietenia Sa. Cu El nu suntem niciodată singuri. Cu El suntem totdeauna în societate.

Singurătatea este sentimentul cel mai firesc al exilului nostru aici pe pământ, de aceea de câte ori îl avem trebuie să stârnim în suflet o sfântă nostalgie după Paradis. Pentru doi care se iubesc, toată lumea e formată numai din ei doi. Cerul nu e decât Isus. Când îl iubim atunci Paradisul este în noi.

Umple singurătatea ta cu suspine după Isus și după Paradis – și pentru sufletele care gem numai după noroi și pământ. Oferă răbdarea în singurătate pentru acele suflete care deznădăjduiesc singure fără ca să poată alunga singurătatea. Sfințește singurătatea ta cu a lui Isus în Ghetsemani bine răbdător împreunând'o.

Arhierească binecuvântare
Oradea, 3.X.946

+Episcop Ioan Suci

Blaj 6.II.947¹⁹

Copila mea,

M'am întors de la obișnuita oră de adorație, de data aceasta petrecută în capela Mitropoliei din Blaj. Vreau să împlinesc o faptă de părintească iubire scriindu-ți ca să pot îndulci nițel singurătatea ta de veche răstignită pe un pat și un scaun de chin.

Mă opresc la deasa ta ispită de a-ți curma zilele, de a sfârși odată amarul. E sigur că diavolul nu mai cunoaște altă ușă prin care să te împingă în Cetatea Veșnicului plâns, altfel te-ar plimba prin fața multora, ca pe Isus în pustie, cu cel trei forme de ispită. Dar mai înseamnă că iei prea în serios această încercare disperată a diavolului.

Închipuiește-ți mai întâi de toate că viața pe care o duci și suferințele pe care le înduri nu sunt ale tale, ci ale unei alte persoane, dar mai cu seamă crede că sunt ale lui Isus în tine. Sunt chinuri pe care El în ființa Sa nu le putea îndura, fie că sunt semne de

¹⁹ În plic expedit din Blaj (timbrat de poșta ROMANIA cu 300 LEI , BLAJ 8.II.47) „Domnișoarei Maria Costin Cluj str.Mănăștur nr.51”

slăbiciune din păcat, fie că sunt strâns legate de natura noastră păcătoasă. Și cum nu vrea să rămână sărăcit de ele, El, omul durerilor, își alge anumite ființe privilegiate pe care le unește cu Patimile Sale răscumpărătoare. „Împrumută-mi trupul tău, să pătimesc în el”, spunea Isus unui suflet sfânt și generos.

Și te-a ales să suporti arsura acestui gând care vine, revine, se'ntoarce sub altă formă, sub alt veșmânt, doar-doar te va zăpăci. E demn să sufere El aceasta prin tine, dar nu în El; e minunat că biruiește în tine, mai mult decât ar izbândi în El.

Dară ce rost răscumpărător are?

Sunt oameni care se sinucid sufletește, sunt mulți care rezistă la gândul sinuciderii sufletești pentru că le dai puterea rezistând la ispita sinuciderii trupești.

Ești o mică sau mare bancă de credit pentru cei fără de putere sufletească, din care aceștia scot mereu meritele de-a nu se prăbuși, pe care tu le-ai agonisit cu neîntreruptul chin al acelei ispite.

Maria, copila mea, numai sus în ceruri vei putea să știi numărul și diversitatea

sufletelor pe care le-ai mântuit de moartea veșnică prin lupta ta împotriva încercării de moarte violentă.

Caută și-ți fă suflet vesel, bună dispoziție când ești mâhnită. Râzi de diavol care crede că te are în mână atunci. Atârnă-te de Crucea lui Isus și zi: "Răscumpărătorule al meu, fie voia Ta, dar dă-mi suflete prin preoția Episcopului tău Ioan și-a Preoților tăi. Amin".

Recurg la ruga ta însângerată pentru noua mea încredințare, locțiitorul Metropolitului.

Binecuvântare

+Episcop Ioan

25

Cluj 18-III-947

Preasfințite și Preabunule Părinte,

Rândurile Preasfinției Voastre și-au făcut datoria, m'au mângâiat într'adevăr mult și au domolit chinul meu, dar lăsați-mă să Vă spun taina sufletului meu și în scris.

Mă tem ba aș putea spune că sunt chiar convinsă, că tot acolo voi ajunge ca să schimb iadul de aici cu cel de dincolo, pentru că eu pe

deavolul acum nu-l văd decât în ai mei care mă înconjoară și care îmi pricinuiesc, ațâță și [în]mulțesc chinurile clipă de clipă zi de zi. Când mă va părăsi prietena care o am cu mine în odaie și care îmi este de neprețuit ajutor, atunci nu-mi mai rămâne, decât să fac tot ce voi putea, ca să scap de deavolul care e cu mine. Nu știu dacă pe cel nevăzut îl voi vedea ori nu?

Nu înțeleg de ce trebuie să mai sufăr eu și alți bolnavi pentru mântuirea altor suflete, când Dumnezeu Mântuitorul a suferit pentru mântuirea tuturor sufletelor. Nu a fost doar destulă suferința Lui? Nu a fost destul de răscumpărătoare? Până când puterile mă vor ținea să stăpânesc crucea vieții, ofer „ruga mea însângerată”, expresia Preasfinției Voastre, o ofer întreagă pentru Locțiitorul Metropolitului, pentru că în cele mai mari chinuri în locul întâi mă gândesc la Excelența Voastră și nu arareori îmi zic dacă ar fi aici și ar vedea groaznecele chinuri Părintele meu Episcop, apoi nu cred că m'ar mai opri să-mi iau viața.

În deosebi nu pot să-mi dobândesc respectul și cinstirea părinților, căci sunt convinsă că ei sunt vinovați de suferințele mele îndelungate nu zic că au intenționat dar m'au neglijat și apoi mă umplu de revoltă când îmi spun că eu nu merit nici o mâncare la zi pentru că nu lucrez, ca și

când eu aş fi vinovată că nu pot lucra, şi îmi mai spun că pentru păcatele mele şi pentru răutatea mea mă pedepseşte Dumnezeu şi sunt vrednică de aceste pedepse şi încă de şi mai mare şi mai multă.. Adesea ori mă gândesc că oare ce păcate am făcut până la etatea de 12-13 ani ca să fiu aşa de pedepsită – o boală incurabilă, părinţi răi şi nedrepti, surori lacome. Ei s'ar bucura mult dacă s'ar scăpa de mine. Dacă voi face să se scape de mine pe sufletul lor să fie...

Închei Preasfinţie, e adevărat cu suflet amărât şi îndoit, dar totuşi mângâiat de scrisul Preasfinţiei Voastre, după care am avut azi mângâierea de a primi pe Isus din Sf.Taină, sărutându-Vă mâna şi mulţumindu-Vă din suflet şi din toată inima pentru tot ce aţi făcut şi faceţi pentru mine.

Sărut Sf.Dreaptă,
Maria Costin

Excelenţei Sale Dr.Ioan Suciu Episcop Blaj
Administrator Apostolic al Mitropoliei.

Nr.67/1947.P.²⁰

Copila mea,

Între alergări, drumuri și cazne gândul îmi zboară la tine, în rugă și în afară de rugă, dar tot înaintea Domnului Isus.

Mereu am nevoie de suferința ta rugătoare. Ce aş face fără ea și fără aceea a altor suflete? Poate că a mea nu ajunge. Unde este o mare suferință, pândește o mare rugăciune, dar mai cu seamă o mare iubire. Tu, copila mea, stai sub aceste aripi a căror pene aspre îți intră în fragila și simțitoarea ta carne.

Suferințele lui Isus ajung cu prisosință pentru mântuirea noastră, ajung ca să potolească dreptatea divină, ajung ca să facă suferințele noastre sfinte, nu numai pedepse. Suferințele Lui ne-au dobândit să ne putem mântui prin suferințele noastre creștinește; ne-au dobândit să putem mântui pe alții, sau mijloci haruri de

²⁰ În plic (expediat din Blaj, cu ștampila poștală BLAJ 28 IUN 947 și în loc de timbru – Sigiliul cu icoana Sfintei Treimi și inscripția MITROPOLIA ROMÂNĂ UNITĂ DE ALBA IULIA ȘI FĂGĂRAȘ) adresat „Domnișoarei Maria Costin Cluj str. Mănăștur nr.51”

mântuire pentru alții. Noi nu ne vom mântui fără voia noastră și fără să muncim și să luăm parte la răscumpărare. Ori, noi luăm parte la munca răscumpărării ispășitoare prin suferința pioasă.

Când apostolii au arătat lui Isus pe bietul orb din naștere, l-au întrebat: „Doamne, cine a păcătuit; el sau părinții lui...”. „Nici el, nici părinții lui...ci ca să se arate mărirea lui Dumnezeu”. – Cred că nu ești victima păcatelor tale. Ci să se arate mărirea lui Isus în tine, care înțelegi prin credință rostul ispășitor al durerii, care rabzi cu ochii țintă pe El, cu nădejdiile în ceruri, unde nu-i nici suspin, nici lacrimă, nici urăciune omenească, nici prigoană și răutate. Tu poți să fii o perlă a lui Isus, căci harul său biruind în tine asupra naturii chinuite, arată că este mai presus de natură, că este autorul și creatorul naturii.

Nu, copila mea, dacă te-aș vedea în cele mai groaznice suferințe, nu aș zice: „curmă-ți zilele” – ci: „înțeleg deznădejdea căci El nu ar fi de față”. În harul Său toate le putem învinge. Și sfântul Pavel se plângea că viața îi era amară după atâta felurită suferință.

Totuși, până i s'a tăiat capul, după ani de
temniță, a predicat pe Isus din lanțuri de
unde se găsea. Și veacurile au trecut peste
această suferință, cum vor trece peste ale
noastre de o clipă în fața veșniciei.

Curaj! Răbdare! Rugăciune
Arhierescă binecuvântate
Blaj 27.VI.947 +Episcop Ioan Suciu

27

Cluj 26-VII-1947

Preasfințițe și Preabunule Părinte.

În situația în care mă aflu, după cum de-altfel
știe și Preasfinția Voastră, de cele mai multe ori
singurii mei tovarăși sunt gândurile care mă
poartă pe aripi nevăzute, când spre înălțimele
senine și albastre ale nemărginirii, când spre
prăpăstiile întunecoase și fără fund ale neființei,
iar lupta care se dă atunci în sufletul meu, mă
duce uneori până în pragul desnădejzii, mă face
să uit de toți și toate și atunci singura mea dorință
este să nu mai fiu, să dispar. Și cee-ce este mai
curios, este felul în care se înlănțuiesc gândurile.
Astfel, într'una din zilele trecute mă gândeam la
viața de dincolo de mormânt și nu-mi puteam
închipui cum aș putea eu să fiu fericită acolo,
dacă ai mei ar fi cu mine și acolo, așa citisem

într'o carte că și dincolo de mormânt vom fi tot împreună.

Îmi dau seama că totuș este o luptă grea aceea care se dă în sufletul meu și mă întreb uneori dacă voi mai putea oare vreodată să fiu și eu împăcată sufletește cu necazurile și suferințele mele întotdeauna și să mă mângâi cu gândul că atât durerile fizice cât și cele sufletești pot să le consider ca venind dela D-zeu spre binele sufletului meu și poate și a altor suflete. Aceasta este dorința mea, cea mai mare dorință, pentru care mă rog să mi se și împlinească. Aș vrea din tot sufletul să primesc acest har, de-a putea atribui lui D-zeu toate furtunile care se abat asupra mea, pentru ca astfel să le suport nu numai cu liniște ci chiar cu dragoste, pentru mai marea mărire a lui D-zeu și pentru mântuirea noastră. Aș vrea să mă pot convinge pe mine însumi că aceasta este crucea mea, pe care trebuie să o port în schimbul fericirii care va să vie, de aceea în rugăciunile mele cer mereu acest lucru, ceia ce însă nu mă împiedecă de-a-mi aminti în aceste rugăciuni și de dorința Preasfinției Voastre așa că rugându-mă, la intenția Înaltului meu Arhiereu, ofer totdeauna lui Isus toate bucuriile și mai ales toate suferințele mele. Facă Domnul în marea Lui bunătate ca aceste rugăciuni, în unire cu cele ale

creștinilor evlavioși și cu meritele sângelui vărsat din belșug pe drumul Calvarului de către Dumnezeu Mântuitor să aducă îmbelșugatele roade dorite de Excelența Voastră.

Ca încheiere, Vă rog Preasfințite să binevoiți a primi din partea mea expresia celor mai distinse sentimente, și cerându-Vă binecuvântarea,

Sărut sf. Dreaptă.

Maria Costin

28

Nr.139/1947.P.²¹

Copila mea,

Deseori gândurile mele pretești peregrinează spre patul suferințelor tale unde în neputințe porți o inimă chinuită. Mă rog pentru tine, cum știu că te rogi și suferi pentru misiunea mea de Episcop.

Viața de după moarte în fericirea lui Dumnezeu nu poate nici să fie visată de noi. Stările noastre sufletești de acolo în deosebi

²¹ În plic (cu ștampila poștală de sosire CLUJ 28 OCT 947 și în loc de timbru – Sigiliul cu icoana Sfintei Treimi și inscripția MITROPOLIA ROMÂNĂ UNITĂ DE ALBA IULIA ȘI FĂGĂRAȘ) adresat „Stimatei Domnișoare Maria Costin Cluj str.Mănăstur nr.51”. Singura epistolă redactată la mașina de scris; restul sunt olografe.

acelea ale simțirii n'au aerul și fața celor de aici de pe pământ.

Ai vrea harul să atribui lui Dumnezeu toate furtunile care se abat asupra ta. Să știi că Dumnezeu nu chinue pe nimeni, dar permite cu măsură și cu scopuri de nesfârșită iubire să ploaie durerea peste noi, ca o consecință a libertății omului și a naturii lui păcătoase. Dumnezeu are ochii asupra celor ce suferă, căci vede acolo și suferințele omenești ale Fiului Său. Cugetă, că durerile lui Isus, vinderea lui, biciuirea, au fost săvârșite de oameni dar cu îngăduința lui Dumnezeu pentru scopurile mari ale Răscumpărării. Aseamănă-ți starea ta, îndelunga ta Vinere Mare cu adâncă Vinere Mare a lui Isus; ca să înțelegi că deși de la oameni, suferințele tale nu-s streine de inima lui Dumnezeu și de adâncile lui planuri de iubire, cum nu au fost streine ale lui Isus Însuși.

În chinul tău poți să devii Preoteasa Crucii, căci soție văd că ești, fiind trupul tău unit cu ea fără să poți face divorț. Consimte și te învoiește ca mireasa să fie perfectă și căsătoria cu Sfânta Cruce deplină. Rodurile

acestei căsătorii sunt fiii mântuirii. Cugetă, că fiecare suferință și zi de chin moral și trupesc e o zi de naștere pentru un suflet pe care odată îl vei vedea. Consimte deci să fii Mamă în căsătorie cu Crucea sfântă. Mă încred în darul lui Dumnezeu, lucrând în sufletul tău. Te roagă pentru misiunea mea. Arhierească binecuvântare !

Blaj, 26.X.1947

+Ioan Suci

29

Copila mea,²²

Azi suntem în penultima zi, ba chiar ultima într'un anumit sens a Săptămânei Mari, acest onomastic al durerii creștine. Îmi vine în minte fapta frumoasă a unei femei care a suferit mult, anume: își nota în carnet zilele mai însemnate din viață, și astea erau zilele în care a suferit mult sau a contractat o

²² În plic (cu ștampila poștală de sosire CLUJ 3 MAI 948 și pe cele trei timbre vechi de câte 10 lei s-a aplicat o ștampilă care să acopere cu o linie din tuș negru coroana regală și peste efigia Regelui Mihai s-au aplicat trei litere cu același tuș negru „R.P.R.”- Republica Populară Română) adresat „ Stimatei Domnișoare Maria Costin Cluj str. Mănăștur nr.51”. Se vede că norii negri ai epocii comuniste s-au abătut peste România!, prevestind îndolierea Bisericii și a Neamului românesc.

boală. Își zicea: Iată zilele în care Dumnezeu este aproape de mine cu harul Său, fiind aproape cu Crucea Sa.

Pentru tine Săptămâna Mare nu are decât o zi prelungită, ziua de Vinerea Mare. Femeile nu pot să fie Preoți, dar pot să stea cu Isus pe Cruce, pe Golgota. La piciorul Crucii lui Isus și-au dat întâlnire mai multe Maria: Preacurata, Maria Salomea, Maria Magdalena... și Maria Costin pentru ce să lipsească? Aceasta să fie ziua sărbătorii tale, pentru că este ziua în care Isus a așezat un semn de atenție asupra ta. Viața ta este ca un potir umplut nu cu vinul bucuriei, ci cu vinul durerii. Nu vărsa acest potir, lasă să ea lumea din el. Cum? Primind durerile, oferindu-le lui Dumnezeu ispășire pentru păcatele lumii, preschimbi durerile în haruri pentru lume, în vrednicii și drepturi la fericire în eternitate pentru tine.

Preacurata umblă pe pământul Țării noastre căutând suflete care să se roage și care să se jertfească, asemenea copiilor dela Fatima.

Așează potirul vieții tale în Măinile Ei cele fără de prihană, ca să-l folosească după

bunul plac al Ei. Inima Ei neprihănită să-ți fie refugiu, scut, bucurie și dulce mângâiere când oamenii nu te iau în seamă.

Cugetă cum au tratat oamenii pe Fiul lui Dumnezeu! Cum s-a purtat Preacurata în fața acestei batjocuri!

Trebuie să înțelegi că ai o casă de adăpost: Golgota. Numai aici ești la tine acasă. Nici nu-ți poți închipui câtă lume, fără ca să știi de cele mai multe ori, vine și cere căldură la vatra adăpostului tău, numai să adăpostești acolo Crucea lui Isus cu El împreună. Nu te lăsa amărâtă și descurajată. Lasă-L pe El, CALEA, să te ducă pe drumul sigur la sigura fericire. El a învins durerea și moartea. Hristos a înviat! Binecuvântare
Blaj 1.V.948

+Ioan Suciu

ADDENDA

În caietul cu conceptul scrisorilor Mariei Costin s-au păstrat trei iconițe primite probabil de la persoanele care au vizitat-o pe parcursul suferinței sale: Augustin Clemente Pandrea, Silviu Augustin Prunduș și o călugăriță din Congregația Maicii Domnului:

1) Isus răstignit pe Crucea înfiptă pe Golgota lângă țeasta lui Adam. Sub ea cuvintele: „Părinte, iartă-le lor că nu știu ce fac” iar pe reversul iconiței 6/12 cm următorul text tipărit: *”Gata e inima mea, Dumnezeuule, gata e inima mea...”*

AUGUSTIN CLEMENTE PANDREA
RIDICAT LA TREAPTA PREOȚIEI ETERNE,
ÎN CLUJ, LA 21 NOIEMBRIE 1947 –
„INTRAREA ÎN BISERICĂ”- DE

I.P.S. EPISCOP DR. IULIU HOSSU
OFERĂ PĂRINTELUI CERESC, PRIN
MIJLOCIREA PREASFINTEI FECIOARE,
PRIMA SA SF.LITURGHIE, CHEZĂȘIE
NEPIERITOARE A JERTIRII SALE PENTRU
HRISTOS

*„Cuvânt voiu răspunde Împărătesei Maice și
voiu cânta minunile ei bucurându-mă”*

2) *Ecce Agnus Dei* de GUERCINO, iconiță 6/10 cm
având pe revers următorul text tipărit:

„Râvna casei tale mă mistuie”(Io.2,17)

„Binecuvintează suflete al meu pe Domnul și nu uita
toate facerile lui”(Ps.102,17).

AMINTIRE
DELA
HIROTONIRE ȘI ÎNTÂIA JERTFĂ

Ca tribut de recunoștință tuturor ce m'au condus la
Sf. Altar; ca specială chezășie de unire în rugăciune
scumpilor mei părinți, frați, rudenii și prieteni
Roma, 11 Decem., Dum. Sf. Strămoși 1938
Preot SILVIU AUGUSTIN PRUNDUȘ
Alumn al Colegiului Pontif. „Pio-Romeno”
„Pe cei risipiți îi adună, pe cei rătăciți îi întoarce și-i
unește cu sfânta catolică și apostolică Biserica Ta”
(Litur.Sf.Vasile)

3) Iconiță 7/12 cm: Pe un fundal înstelat, Preacurata
cu Pruncul în brațe cu diademă și coroniță, lângă
picioarele Ei – trei porumbei și un crin înflorit. Sub
iconiță scris cu cerneală albastră:

Jucul de Jos, 15 August 1946.

Pe verso, în litera inițială ornamentală **J** este așezat
într-un oval portretul Mitropolitului înconjurat de
inscripția *FONDATOR MITROPOLIT VASILE
SUCIU*, apoi se continuă textul:

JUBILEUL

de 25 ani

dela

întemeierea

Congregației „Maicii Domnului”

1921 – 1946.

*„Pentru biruințe mulțumiri ți-aducem Născătoare de
Dumnezeu noi robii Tăi”.*